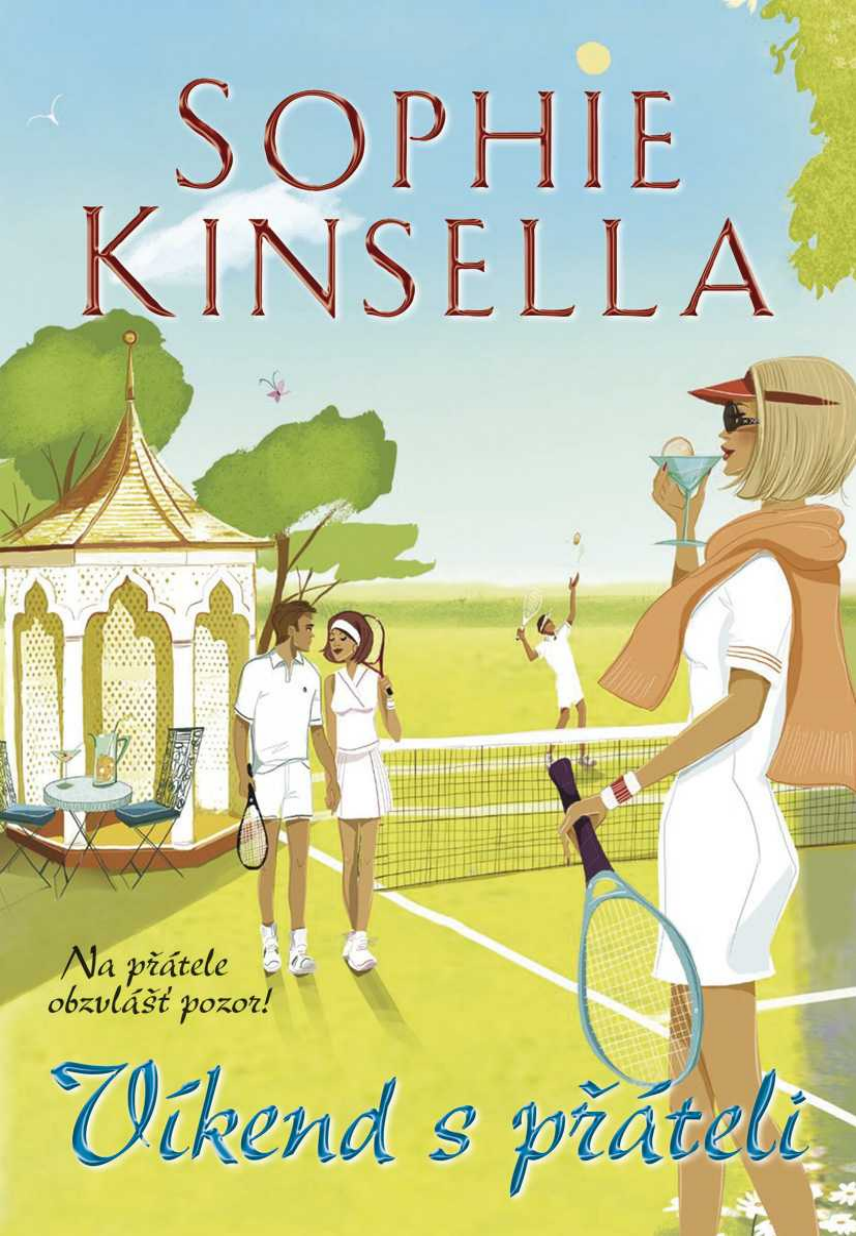

SOPHIE KINSELLA

An illustration of a tennis court scene. In the foreground, a woman with blonde hair, wearing a white tennis dress, a brown scarf, sunglasses, and a red visor, holds a martini glass and a tennis racket. In the background, a man and a woman in white tennis attire walk together, and another person is playing tennis on the court. To the left, there is a white gazebo with a pointed roof and a small table with chairs. The scene is set outdoors with green trees and a blue sky with a yellow sun.

*Na přátele
obzvlášť pozor!*

Víkend s přáteli

Uikend s přáteli

SOPHIE
KINSELLA

Weekend s přáteli

Přeložila Daria Dvořáková

Vydáno nakladatelství BB/ats ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1995 Madeleine Wickham

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Tennis Party*

(Published by Black Swan, Great Britain, 1995)

přeložila © 2013 Daria Dvořáková

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807461625

Mým rodičům
Davidovi a Patricii Townleyovým

Ráda bych poděkovala Aramintě Whitleyové,
Sally Gaminarové, Diane Pearsonové
a zejména
Henrymu Wickhamovi

Kapitola první

Byl teplý voňavý večer, jaký si Caroline Chanceová obvykle spojovala s dovolenou v Řecku, sklenkami ouza, flirtujícími číšníky a dotykem chladné bavlny na spálených ramenou. Až na to, že sladká vůně nesoucí se vzduchem nepocházela z olivovníkových hájů, nýbrž z čerstvě posečeného anglického trávníku. A z dálky se neozývalo šplouchání moře, nýbrž nekonečné a monotónně se opakující povely učitelky jízdy na koni: „Poklusem. Poklusem.“

Caroline se zašklebila a vrátila se k lakování nehtů na noze. Nebránila dceři jezdit na koni – ale na druhé straně to nechápala. Od chvíle, kdy se přestěhovali ze Seymour Road do Bindonu, začala si Georgina vynucovat poníka. A Patrick si podle očekávání nedal vymluvit, že by ho měla dostat.

Prvního poníka si Caroline docela oblíbila. Byl malý, roztomilý, poslušný a měl krásnou huňatou hřívu. Caroline se na něj občas zašla podívat a nosila mu bonbony Ferrero Rocher. Ale nový kůň byl příšerný – obrovská černá potvora, která navíc vypadala nebezpečně. V jedenácti letech byla Georgina vysoká a silná, přesto Caroline nedokázala pochopit, jak na něj vůbec dokáže nasednout, natož na něm jezdit a skákat.

Domalovala si nehty na pravé noze a napila se bílého vína. Levá noha už zaschla a Caroline ji zvedla, aby si mohla nádherný perleťový lak prohlédnout ve večerním světle. Seděla na prostorné venkovní terase u hlavního obývacího pokoje. Podle Caroline byl Bílý dům postavený vzhledem k anglickému počasí dost nesmyslně, jako by stál na místě plném slunce. Jasně bílé zdi odrážely slunce do ústředního dvorku

a hlavní místnosti byly otočeny k jihu. Nad Carolininou hlavou neochotně šplhaly po zdi úponky vinného keře, který plodil značně nahořklé hrozny, a v létě se před skleník na terasu vynášelo několik okrasných exotických rostlin. Ale skutečnost, že to je Anglie se svým studeným počasím, to nijak nezměnilo.

Nicméně dnešek, to musela uznat, se opravdu vydařil. Zářivě modrá obloha, sálající slunce a naprosté bezvětrí. Většinu dne Caroline strávila přípravami na zítřejší událost, ale našťástí úkoly, které si uložila – naaranžovat květiny, připravit zeleninu a depilovat si nohy voskem –, mohla většinou provést venku. Hlavní jídlo – zeleninová mísa k obědu, taštičky s plody moře k večeři – doručila dnes ráno cateringová firma a paní Finchová je už přemístila na servírovací podnosy. S povytaženým obočím – *vážně byste nedokázala uvařit pro osm lidí?* – ale na pohyblivé obočí paní Finchové si Caroline už dávno zvykla a bylo jí to jedno. Vždyť, pomyslela si, když si nalévala další sklenku vína, nač by byly prokristapána peníze, když ne na utrácení?

Hodina jezdeckví už skončila a Georgina se k ní hnala přes trávník, až jí dlouhé plavé copy, které si před chvílí spletla, poskakovaly po zádech.

„Mami,“ volala, „Dawn říkala, že jsem dneska klusala mnohem vyrovnaněji než předtím! Že prý kdybych tak jela na silchesterské jezdecké soutěži...“, významně se podívala na Caroline. Tak co? doplnila si v duchu Caroline. Tak bys vyhrála? Tak bys tam raději neměla jezdit? Neměla absolutně tušení, jestli je vyrovnaný klus v pořádku nebo ne. „A také jsem se zlepšila ve skákání,“ dodala Georgina.

„To je prima, zlato,“ řekla Caroline. Hlas měla chraplavý po spoustě vykouřených cigaret, k nimž se později přidala večer co večer sedmička bílého vína.

„Lak na nehty,“ všimla si Georgina. „Mohla bych si také nalakovat nehty?“

„Když je máš tak špinavé, tak ne,“ zavrtěla hlavou Caroline. „Musíš se jít vykoupat.“

„A až se vykoupu?“

„Možná. Když budu mít čas.“

„Chtěla bych jasně růžový.“

„Jasně růžový lak nemám,“ pokrčila Caroline nos. „Mám hezký světle růžový nebo červený.“

„Hmmm, tak červený,“ protáhla Georgina obličej. Pak vyskočila na terasu a zahoupala se na Carolinině proutěné židli. „Kdo vlastně zítra přijede?“

„Ale vždyť to víš,“ odpověděla Caroline a opatrně si nanášela na levou nohu druhou vrstvu laku.

„Přijede Nicola, že ano?“

„Mmm.“

„Už je na tom líp?“

„Myslím, že je.“

„Můžeme spolu jezdit na koni? Dovolíte nám to?“

„Na to se budeš muset zeptat Annie. Já proti tomu nic nemám. Ale budeš s ní muset vzít i Tobyho.“

„Ten je na Arabii moc malý.“

„Tak se může aspoň dívat.“

„Můžu se účastnit tenisového turnaje?“

„Ne.“

„Můžu si obléknout tenisovou sukni?“

„Jestli o to stojíš.“

„Můžu nosit míčky?“

„Jestli chceš, tak můžeš,“ přikývla Caroline, „ale bude tě to nudit.“

„Určitě nebude,“ usoudila Georgina. „Vím, jak se to dělá. Sbíráš míčky za čarou a pak je házíš hráčům. Dělala to sestřenice Poppy Whartonové ve Wimbledonu a viděla tam Navrátilovou. Umím už horní servis.“

Nadhodila si imaginární míček nad hlavu a shora ho napálila tak prudce, až narazila do Carolininý židle a ta si rozmázla lak na kůži.

„Krucí,“ poznamenala Caroline nevzrušeně.

„Stejně se ti na nohy nebude nikdo koukat,“ řekla Georgina. „Nenala-kovala bys mi pár nehtů?“

„Až se vykoupes. Musíš mít čisté nehty. Teď jsi celá od koní.“ Ale Georgina mezitím ztratila zájem a začala dělat na trávníku přemety. Caroline, která kdysi sama dělala gymnastiku, se zájmem zvedla hlavu. Už je neučí dotáhnout všechno důkladně do konce, pomyslela si. Úhledně dopadnout na zem a ještě se pěkně usmát na porotu. Na Georginině internátní škole nebrali gymnastiku vážně. Využívali jí jenom jako základu pro posílení děvčat k důležitějším činnostem – netballu, lakrosu a hlavně jízdě na koni. Tam už se nikdo nezajímal o soutěže, gymnastické sestavy, třpytivá trička a stuhy – věci, z nichž se skládalo Carolinino mládí.

Patrick Chance, který právě kráčel z tenisového kurtu k domu a viděl, jak jeho nádherná a neposedná dcera dělá na trávníku v zapadajícím slunci přemety, se na chvíli zastavil a těšil se jejím přirozeným půvabem, vitalitou a energií. Je každý otec tak sentimentální jako on? Při debatě s ostatními rodiči nedokázal napodobit jejich nenucenost, která jim očividně nedělala žádné problémy. Zatímco oni nad úspěchy vlastních dětí jenom lehce pokrčili rameny, on dceřiny úspěchy vynášel do nebes. Nedokázal se při každé příležitosti nepochlubit, že jeho dcera v pouhých jedenácti letech může směle soupeřit i se čtrnáctiletými. Zatímco ostatní rodiče na to zdvořile přikývli, usmáli se a vrátili se ke svému tlačením, jemu se srdce rozbušilo potlačovaným vztekem a nepochopením. Ale vždyť se na ni podívejte! chtělo se mu pokaždé zařvat. Podívejte se na ni! A také hraje na klavír, dodával často v zoufalství nad tím, že mu nikdo nevěnuje pozornost. A jde jí to moc dobře, jak říká její učitel. Říkali jsme si, že by si k tomu mohla ještě přibrat flétnu.

Viděl, že se Caroline už zase věnuje lakování nehtů. Nedokázal se smířit s tím, že s ním nesdílí bouřlivé nadšení pro dceru a že se k němu odmítá připojit, když na ni začne pět ódy, a to i v případě, kdy jsou sami. Částečně asi proto, že toho Georgina zdědila po Caroline mnohem víc než po něm. Matka s dcerou měly stejné plavé vlasy, atletickou postavu i sklon k bouřlivému smíchu. Možná proto nedokázala Caro-

line Georginu tolik obdivovat. Krása, fyzické dovednosti a oblíbenost jí dávno nevzrušovaly. Zatímco Patrick byl nevysoký, podsaditý a krátkozraký.

Pokračoval v chůzi k domu a Georgina se k němu rozběhla po čtyřech.

„Ahoj, tati.“ Ztěžka oddychovala a rozplácla se na trávniku.

„Ahoj, koťátko,“ odpověděl. „Jaká byla jízda na koni?“

„Senzační.“ Patrick se podíval na Caroline.

„Na zítřek je všechno připraveno?“

„Jídlo je už na talířích, jestli se ptáš na tohle,“ odpověděla Caroline.

„A paní Finchová dopoledne připravila pokoje.“

„Kdo bude bydlet vedle mě?“ zajímala se Georgina.

„Mobynovic dvojčata s chůvou. Jak se jenom jmenuje?“

„Myslím, že Martina,“ vzpomněl si Patrick. „Je to Němka. Nebo Rakušanka nebo tak něco.“ Georgina pokrčila nos.

„Proč tam nemůže bydlet Nicola s Tobym?“

„Zeptej se tatínka,“ rýpla si Caroline. „Ten trval na tom, aby Charles s Cressidou dostali ten velký volný pokoj, takže dvojčata musí do pokoje vedle tebe. Cressida,“ Caroline vyslovila její jméno obzvláště pečlivě, „je má ráda poblíž.“

„A co kdyby všichni bydleli v pokojích na chodbě?“ navrhovala Georgina. „A Annie se Stephenem by mohli být v té velké volné místnosti a Nicola s Tobym vedle mě?“

„Tatínek chce, aby měli Charles s Cressidou ten velký pokoj,“ vysvětlovala Caroline, „protože jsou děsně zazobaní a on si nepřeje, aby se nám pošklebovali.“ Patrick se začerveněl.

„Tak to vůbec není. Jenom jsem si myslel, že by se jim ten pokoj mohl líbit. Protože tu ještě nikdy nebyli.“

„A s velkou pravděpodobností tu ani nebudou,“ utrousila Caroline. „O co se vsadíš, že nám zítra ráno zatelefonují a zruší to?“

„Doufám, že ne,“ vyhrkl Patrick a hned si uvědomil, že to bylo příliš rychle.

Caroline se na něj podezíravě zadívala. „A proč by neměli? Dělají to

tak krucinál pořád. Jak dlouho tu už bydlíme? Téměř tři roky. A jim do toho pokaždé něco příšerně důležitého vleze.“

„Cressida je blbá kráva,“ prohlásila Georgina. Caroline se hlasitě zasmála. Patrick se na Georginu zděšeně podíval.

„Kde ses proboha naučila takové výrazy?“

„Nesekýrj,“ usadila ho Caroline. „Proč, holčičko, považuješ Cressidu za blbou krávu? Vždyť ji ani neznáš.“

„Měla jsem ráda Ellu,“ řekla Georgina zarputile.

„Tu si snad ani nemůžeš pamatovat,“ podivila se Caroline.

„Pamatuju si ji,“ řekla Georgina. „Byla moc hodná a učila mě písničky. A Charles k tomu hrál na kytaru.“ Patrick se na ni obdivně podíval.

„Ta má ale paměť! Nemohlo ti být víc než šest let.“

„V Seymour Road se mi líbilo,“ vysvětlila mu prostě Georgina. „Škoda že tam už nebydlíme.“ Caroline se znovu rozesmála.

„Tak vidíš, Patricku, jak jsi dopadl s tím svým životem na vesnici!“ Chvilí ho posměšně pozorovala a on se na ni díval s bezmocným vztekem. V Carolininých modrých očích se odrážely všechny jeho neúspěchy a obavy a připomínaly mu veškeré zklamání a rozčarování posledních třinácti let.

„Musím ještě napsat program na zítřek,“ řekl úsečně a spíš kvůli Georgině než kvůli sobě šel na terasu políbit manželku. Její ústa chutnala po rtěnce, cigaretách a alkoholu, stejně jako tehdy, když ji líbal za stánkem *Daily Telegraphu*, v němž nabízela soukromým osobám jakési finanční projekty.

„Mohla bych být v záloze,“ navrhla, když zase zvedla hlavu, „v tenise si nejsem příliš jistá.“

„Bude to čtyřhra,“ oznámil Patrick a cítil, jak dostává zlost.

„Smíšená čtyřhra,“ podotkla Georgina, která už zase lezla po čtyřech. „Mohla bych hrát s Tobym a Nicola by mohla hrát s některým z dvojčat. Co ty na to, tati?“

Ale ten už byl dávno pryč.

Do pracovní Patrick vstupoval trochu schlíple. Carolinino poslední rýpnutí ohledně vesnického života ho nečekaně zasáhlo na bolestivém místě. Život v Bindonu nebyl takový, jak si ho vysnil, a i jemu se často zastesklo po starých časech na Seymour Road. Chtěl bydlet na venkově hlavně kvůli Georgině. Všechny ty chytré a hezké holčičky, se kterými chodil kdysi do školy, bydlívaly na vesnici ve starých farách, případně na statku, kde měli psy, koně a ovce. Žádná nebydlela v cihlovém domě na silchesterském předměstí.

Prodali tedy na Seymour Road dům číslo 24, přestěhovali se do Bindonu a koupili Georgině poníka. Zde měli podle Patrickových představ postoupit na vyšší příčku společenského žebříčku. Několik týdnů před přestěhováním fantazíroval o rozlehlých venkovských sídlech s nekoněčně dlouhou příjezdovou cestou, o mladých aristokratkách, vyvádějících koně z volného výběhu, a mládencích, s nimiž by mohla Georgina příhodně vyrůstat.

Jenomže Bindon takový nebyl. Žádnou z rodin žijících ve vesnici by Patrick nezařadil mezi vesnické aristokraty. Mnohé se do Bindonu přestěhovaly ze Silchesteru nebo dokonce z Londýna, protože je zlákal rychlé vlakové spojení na nádraží Waterloo. Patrick se přímo otrásl při vzpomínce na jejich kvílivou londýnskou intonaci, která se tak lišila od britké výslovnosti, již si Georgina přinesla ze školy. Rodiny se navíc přátelily hlavně mezi sebou a společenský život vedly převážně se svými londýnskými přáteli – a pokud i ten vyschl, vracely se většinou zpátky do Londýna. Předešlí majitelé Bílého domu se – znudění venkovským životem, s nímž se vlastně ani pořádně neseznámili – vrátili do Battersea. Jistá vesnická komunita tu však přece jen existovala. Patrick s Caroline chodili jednou za čtrnáct dní v neděli do kostela, sponzorovali vesnické oslavy a vycházeli přátelsky s farmářem, s nímž sousedily jejich pozemky. Znali starou dámu, jejíž rodina kdysi vlastnila místní zámek a která bydlela v nedalekém domku. Znali i dvě cupitavé sestry, jejichž zesnulý bratr býval v Bindonu vikářem. Znali i mírně excentrickou rodinu Taylorových, která v Bindonu bydlela už několik generací –

a jak s oblibou dodávala Caroline, určitě se už řadu generací křížila jenom mezi sebou. Ale nikde Patrick nenašel ty úžasné, elegantní a přátelské venkovské aristokraty se dvěma jmény v příjmení spojenými nóbl pomlčkou, jací se vyskytovali v časopisu *Country Life* a po nichž jeho srdce tolik prahlo.

Hlavní problém Silchesteru je v tom, zaslechl jednou v Georginině škole vysvětlovat jakéhosi rodiče, že se z něj vlastně stalo další londýnské předměstí – plné plebsu, denně dojíždějícího do práce. Patricka, který sám dojížděl do Londýna do práce, poznámka neurazila. Už dávno věděl, že ani on, ani Caroline se do nóbl společnosti nehodí. Ale Georgina se hodit mohla a také bude, pokud se mu podaří seznámit ji se správnými lidmi. V tuto chvíli vážně uvažoval o tom, že by se přestěhovali ještě dál na venkov – do Dorsetu, Wiltshiru, možná i Somersetu. Představoval si obrovský georgiánský dům s deseti, možná dvaceti akry půdy. Kdyby se mu letos v práci dařilo, mohl by se začít pomaloučku rozhlížet.

Kdyby se mu letos dařilo.

Patrickovy oči sklouzly na psací stůl a na dokumenty, které si na zítřek připravil. Po obědě jakoby nic pozve Charlese do pracovny. Nic násilného, jenom příjemný obchod mezi přáteli. Nátlak neměl Patrick rozhodně ve zvyku. Nikdy. Ani když pracoval v telemarketingu. I tehdy se při prvním náznaku odmítavé reakce elegantně stáhl a snažil se zachovat rozvahu a zdvořilost. Především zdvořilost. Někdy klienta zaujal, někdy mu dokonce sám klient zavolal. Když vycítil zájem, pokračoval v důvěrném a horlivém stylu „nabízím vám to z čírého přátelství“. Pokud ovšem šlo o sofistikované investory – zejména ty vychytalé a prohnané – nasadil metodu „nehodlám urážet vaši inteligenci“. Prodej spočívá v tom, umět správně odhadnout klienta, pomyslel si. To je cesta, která vede do jeho kapsy.

Posadil se, složku nadepsanou „Charles“ odstrčil stranou a pustil se pečlivě do programu turnaje. Ale v hlavě mu bzučely pochybnosti. Do této chvíle se Charles a Cressida pokaždé z pozvání do Bindonu dokázali nějak vykrotit – nemocné dítě, problémová chuva, jednou dokonce

tvrdili, že jim ani jedno z obou aut nechce nastartovat, čemuž se dalo jenom obtížně uvěřit. A i když ho Charles tentokrát všemožně ujišťoval, že na víkend přijedou, představa, že by se mohli zase nějak vymluvit, vysílala Patrickovi po páteři nervózní impulzy. Jestli zítra nepřijedou, tak je patrně neuvidí několik dalších měsíců.

Opřel se zády o židli a upřel nevidoucí pohled na knihovnu. Má smysl jim zavolat a zjišťovat, jestli opravdu přijedou? V duchu si přehrál případný rozhovor. Uvolněně a klidně: „Charlesi, kámo, neříkej, že vám do toho zase něco přišlo. Caroline by ti to nikdy neodpustila.“ Případně, kdyby to vzala Cressida, nějaký dotaz rodinného typu, který by ji potěšil: „Jenom si chci ověřit, jestli dvojčata můžou spát pod péřovou příkrývkou.“ Otevřel diář Filofax a trochu rozechvělými prsty vyťukal na telefonu číslo.

„Aló?“

A kruci. Německá chuva. Třeba je Charles někde poblíž.

„Dobrý den, mohl bych mluvit s panem Mobyнем?“

„Bohužel tu není, máte pro něj zprávu, prosím?“

Zatracená práce.

„Tady je Patrick Chance, jenom jsem se chtěl ujistit, že k nám zítra přijedete na tenisovou party.“

„Tenisová party.“ Dívčín hlas se nejistě zachvěl. Patrick zadržel dech.

„Ano, odjíždíme myslím v deset hodin.“

„Dobře, dobře.“ Snažil se přímo nezařvat nadšením.

„Jaká je zpráva, prosím?“

„No, žádná vcelku není,“ odpověděl Patrick. „Jenom si ověřuju, že opravdu přijedete.“

„Mám říct panu Mobynovi, aby vám ještě zavolal?“

„Hele, vůbec o nic nejde,“ řekl Patrick. „Uvidíme se zítra, ano?“

„To je ta zpráva?“

„No když chcete,“ vzdal to nakonec.

Položil sluchátko a zavřel oči. Zítra touto dobou by to mohl mít v kapse, sakumprásk i s podpisem. Vzal si složku a několikrát ji prolisoval. Ale její obsah už důvěrně znal. Uložil ji do horní zásuvky, kterou

zavřel a zamkl. Pak před sebou rozložil arch papíru s rozpisem na turnaj a začal do horní části vpisovat jména čtyř párů. Patrick a Caroline, psal. Stephen a Annie. Don a Valerie. Charles a Cressida.

Charles a Cressida Mobyнови seděli právě v domě sira Benjamin Sutcliffe, kam přišli na skleničku před dobročinným představením *Mesiáše* v silchesterském kostele. Nezávazně si povídali a přitukávali si koktejlem Kir Royale s předními silchesterskými usedlíky –, kteří povětšinou tak jako oni bydleli v těsné blízkosti silchesterského chrámu – a s hrstkou oblastních celebrit, z nichž některé pocházely až z Londýna. Salón sira Benjamin byl dlouhý a vysoký a jeho obrovská okna bez okenic nabízela nádherný pohled na osvětlenou katedrálu, k níž se podvědomě stácel pohled většiny hostů s takovou frekvencí, jako by se chtěli přesvědčit, že ten kostel mezitím nikdo neukradl.

Cressida patřila k hrstce hostů, kteří se ke kostelu otočili zády. Byla vysoká, elegantní, majestátní a vůči impozantní přítomnosti chrámu netečná, ačkoli se o ní všeobecně vědělo, že patří k nejaktivnějším bojovnicím za finanční podporu West Toweru. Na zadní stránce programu večerního koncertu bylo uvedeno její jméno jako jedné z nejpilnějších členek výboru, které se o tuto věc zasloužily.

Právě hovořila s moderátorem oblíbené rozhlasové stanice, který pronese před zahájením koncertu úvodní slovo. Moderátor se s okázalou gestikulací rozplýval nad nádherným výhledem z okna a mírně zaskočená Cressida se podívala se zdvořilým úsměvem na chvíli dozadu, ale hned se zase obrátila zpátky. Koneckonců kostel vídala poslední čtyři léta téměř každý den. Vždyť bydlela proti němu.

Charles, který stál na opačné straně místnosti, sledoval její myšlenky stejně snadno jako vlastní. Ještě teď na něj kombinace jejího jednoduchého uvažování, dlouhonohé plavé krásy a bohatství působila jako mocné afrodisiakum. Když k němu u snídaně vzhledla od novin a bezelstně se zeptala, co se vlastně míní tou privatizací – nebo co je špatného na zneužívání důvěrných informací při obchodování s akciemi –, pocítil pokaždé

silné sexuální vzrušení. Když otvírala dopisy od správců svého portfolia, trochu zmateně a podmračeně si je prohlížela a odložila je vedle talíře, nevěděl, jestli se má smát nebo brečet. Navzdory obecnému přesvědčení si nebral Cressidu pro peníze. Vzal si ji proto, že ji vůbec nezajímaly.

Jako jediné dítě úspěšného výrobce hraček byla Cressida aristokratickou matkou vychovávána za neustálého přísunu šekových knížek, s otevřenými účty v obchodech a s hromadou kreditních karet – což kompletně financoval její otec. I teď s sebou málokdy nosila nějakou hotovost. Její investiční portfolio, spravované prominentní londýnskou firmou, zaznamenávalo trvalý přísun financí na účet v bance Coutts, i když místo papírka její měsíční útratu vyrovnával teď Charles.

Nicméně portfolio se za poslední tři roky rapidně scvrklo. Velký díl spolkl dům u kostela a další část vyplacení Anguse, bývalého Charlesova obchodního partnera. Nyní byl Charles výhradním majitelem silchesterského Grafického centra, které se skládalo z galerie a obchodu s uměním všeho druhu, převážně reprodukcemi, grafikou a fotografiemi. Když vedl centrum s Angusem a Ellou, bylo to úplně jiné. Pořádali spoustu výstav začínajících mladých umělců, polygrafické semináře a jednou ročně sponzorovali polygrafickou soutěž na místní fakultě techniky výtvarného umění. Teď jako výhradní majitel a s Cressidou a dvojčaty za zády Charles zjišťoval, že stále více inklinuje k bezpečnější a předvídatelnější části trhu. Ke starým tiskům silchesterského kostela, reprodukcím Sargentových akvarelů, dokonce plakátům s van Goghovými *Slunečnicemi*. Sám pro sebe si tento směr obhajoval finančními důvody. Nedaří se tak jako dřív, nejvyšší čas přestat vyhazovat peníze na experimentální projekty a na upevnění svého postavení na trhu. Když se mu v hlavě ozval tichý hlásek, že se jeho finanční situace zhoršila právě *poté*, co se o experimentální projekty přestal zajímat, neposlouchal ho.

To, že opustil Ellu, ho vůbec netrápilo. Tu a tam se mu prchavě zastesklo po báječném životě na Seymour Road. Ale to nebyl ten pravý život, o jaký stál. Tím pravým životem bylo klábosení s celebritami v domě významného člověka. Tlachání o škole pro dvojčata, vydávání

pokynů bance Coutts k otevření účtu, to byl ten pravý život, o jaký stál. Když ho někdo, tak jako dnes, požádá, aby se stal kmotrem ctihodného Sebastiana Fairfaxe – to byl život podle jeho představ.

Útulná Seymour Road s domky z červených cihel byla pouhou přípravou na skutečný svět. Vzpomínal na ni s láskou a s náklonností, ale se stejným citem, jaký choval k houpacímu koníkovi z dětství, z něhož už dávno vyrostl. A co se Elly týče, na tu si téměř nevzpomněl.

V domě číslo 18 na Seymour Road se už svítilo, když Stephen Fairweather prošel s bicyklem brankou a připevnil ho zámkem k plotu. Zarostlá přední zahrádka voněla čerstvým večerním vzduchem a zimolezem, a když otevřel přední dveře, dýchlo to na něj smaženými houbami.

V suterénní útulné kuchyňce připravovala Annie houbovou omeletu, zatímco Nicola seděla u kuchyňského stolu a svědomitě vymalovávala mapu Afriky. Stephen postál ve dveřích a chvíli se na ni díval. Srdce ho bolelo při pohledu na to, jak pevně svírá tužku, jak se snaží co nejlépe ovládat vlastní pohyby a jak se zamračila, když nečekaný záškub svalů poslal zelenou barvu mimo černý obrys mapy. Vybarvování má dobrý vliv na její koordinaci, řekla Nicolina fyzioterapeutka. A že se má podporovat všechno, co procvičuje poškozenou pravou stranu jejího těla. Takže kuchyňský stůl byl permanentně zavalen omalovánkami, pytlíky se suchými fazolemi k házení a chytání, švihadly, barevnými tužkami, gumovými míčky a skládačkami. Vedle mapy Afriky zahlédl Stephen Nicoliny prázdninové úkoly. „Afrika není země, ale kontinent,“ bylo tam napsáno. „Zambie a Zimbabwe se nacházejí v Africe. Mají tam velké horko a málo vody. Lidé tam občas mají hlad.“ Když Nicola utrpěla mozkovou příhodu, učila se znovu psát. Teď těžkou rukou ryla do papíru neposedná písmenka, která na řádce poskakovala nahoru a dolů. Z každé vyryté řádky zíralo hluboké zoufalství.

Dcerka zvedla hlavu a tlustá skla brýlí na něj radostně zasvítily.

„Ahoj, tati!“ Annie se otočila od rozpálené pánve.

„Stephene! Vůbec jsem tě neslyšela!“ Došel k ní, cestou prohrábl

Nicole vlásky a Annie dal pusu. Od smažení měla rozpálené tváře a tmavé vlasy se jí kroutily do lokýnek. „Jak ses celý den měl?“ zeptala se.

Stephen zavřel oči a krátce si vybavil posledních dvanáct hodin. Časně ráno vlakem do Londýna, hodinové čekání na katedře, které mu vyneslo setkání s vedoucím, sendvič v Britské knihovně při čekání na objednané materiály, několik hodin dobré práce, pozdní příchod na seminář, na který slíbil přijít, cesta na vlak a z nádraží domů... Znovu otevřel oči.

„Celkem dobře,“ odpověděl.

Příští rok v létě měl Stephen dokončit dizertační práci z filozofie. Tímto tempem by to asi zvládl – ale při pomyšlení na to, že bude muset nashromážděné poznámky, myšlenky a teorie uspořádat do jediné ucelené a zásadní teze, se mu strachy zatmělo před očima. Informace, které mu při zpracování námětu dizertace připadaly jako naprosto spolehlivé, a argumenty, které vypadaly kompaktně a přesvědčivě, se nyní zdály tenoučké jako pavučina, a kdykoli se je vědeckým jazykem pokusil zformulovat nebo pouze nastínit v úvodu, uletěly jako tažní ptáci.

Na katedře, na seminářích, dokonce i doma před Annie dokázal předstírat sebejistotu a se znepokojivou lehkostí se vydávat za člověka, který si je jistý úspěchem. Nikdy nevyslovil nahlas tajný strach, že na takový ambiciózní projekt – změnit představu o hudebních dějinách čtrnáctého století – prostě nemá, že měl zůstat tím, čím byl, obyčejným kantorem bez ambicí.

Otevřel lednici a vytáhl pivo.

„Vážně jsem řekl, že jsem se měl dobře?“ zažertoval. „To mi muselo přeskočit. Mark na mě neměl čas, i když mi to slíbil, na materiály jsem čekal celou věčnost a nakonec jsem musel jít na seminář k jakési bláznivé Bulharce.“ Nicola se zahihňala.

„Vážně je bláznivá?“

„To si piš, že ano,“ přisvědčil Stephen smrtelně vážně. „Celou hodinu nás mořila svou představou, že hudba je kolem nás všude v přírodě.“

„Ptáci zpívají,“ napadlo Nicolu.

„Kdyby jen ptáci,“ zaúpěl Stephen. „Jenomže ona mluvila o stromech a hlemýždích domečcích a ostatních zvířatech, která normálně drží zobák.“

„To je vážně cvok,“ řekla Annie. Stephen se zhluboka napil piva.

„A jak jste se tu měli vy?“ rozhlédl se kolem. „Toby je už v postýlce?“ Annie se zasmála.

„Ano, utahali jsme ho procházkou v kopcích. Udělali jsme si tam piknik. Bylo moc hezké počasí.“

„A pak jsme si připravovali oblečení na zítřek,“ dodala Nicola. Stephen vypadal nechápavě.

„Co je zítřek?“

„Ten tenisový turnaj, pochopitelně,“ odpověděla Nicola překvapeně. „To přece víš!“

„To víš, že to ví,“ prohodila Annie. „Jenom předstírá, že na to zapomněl.“ Stephen zavrtěl hlavou.

„Tentokrát to nepředstírám. Opravdu mi to vypadlo z hlavy.“

„Ještě že si to pamatovala máma,“ poznamenala Nicola, „všechny věci potřebovaly vyprat.“ Stephen se zazubil. „Ani jsem netušil, že nějaké věci mám.“

„Staré bílé šortky a tričko,“ prohodila rezolutně Annie. „A docela dobrou raketu. Chybí jenom jedna struna, ale...“

„Ale člověk mého talentu ani nic dalšího nepotřebuje,“ dokončil Stephen. „Já vím. A co ty?“

„Pokud jde o mě,“ Annie se trochu začervenala, „Caroline byla tak hodná, že mi nabídla, abych si půjčila její věci. Nejspíš si uvědomila...“ Nedopověděla a její tmavé oči se setkaly se Stephenovými zelenými. Na chvíli dostal vztek. Znal Carolininy soucitné, ale trochu příliš hlasité poznámky; její hodnotící pohledy, její naprosté nepochopení toho, jak může někdo praštit báječným učitelským místem jenom proto, aby ještě dál *studoval*, prokristapána.

Celý den si bude uvědomovat její nepochybně dobře míněná gesta. Ale nikdy jí neodpustí, že řekla něco takového Annie.

„To je od ní moc hezké,“ prohodil mírně. „Škoda že je Patrick takový tlusťoch. Jinak bych se mohl taky naparovat v jeho značkovém oblečení. Možná mě to stejně nemine.“ A hodil si batoh na záda, vyšel z kuchyně a stoupal po schodech do patra, aby si tam uložil přinesené knihy.